

Csak egy balatoni nyár

Állok a Balaton partján. Egymagam vagyok. Hirtelen szél támad. Újra gyerekek érzem magam. Újra ott érzem magam a táborban, ahol hat évvel ezelőtt voltam. Éppen a fák alatt állunk, és nézzük, ahogyan egyre közeledik a vihar. Egyre csak közeledik, és hozzá erősödik is. Már a nyakunkon érezzük az eső szelét és a tomboló fákat. A riadó hangja a part túloldalán azt jelenti, mindjárt itt van. A riadó egyik pillanatról a másikra egyre hangosabb és szaporább. A szellőkések is egyre erősödnek, de mi még mindig ott állunk a fák alatt moccsanatlan. Továbbra is a vihart nézzük, ahogyan tépi a fákat. Ez a szél hirtelen átrepít egy másik balatoni emlékre. Ebben a családommal vagyok. A vihart hétágra sütő nap váltja fel. Öcsémmel labdázunk a tóban, miután megettünk egy-egy jókora adag palacsintát. Kis idő múlva a szüleimet is sikerül berángatnom, most pedig együtt szórakozunk a vízben. Abban a pillanatban, ahogy tesóm lelocsolt vízzel, hirtelen felriadtam. Már ekkor tudtam: az egész csak álom volt. Egy képzeletbeli kép, egy meg nem történt álom. Most már tudom, ez volt a lelkem legfőbb vágya, amit mindig szerettem volna, ha megtörténne. Egyszerűen egy olyan képben szerettem volna magamat álomba ringatni, amelyikről tudom, hogy erőt ad. Egy olyan képben ringatózni, amely épít, és jól érzem magam benne, és amelyre mindig is vágytam volna. Néha, ha ki akarok szakadni a mindennapok rohanásából, vagy csak meg szeretnék állni, elképzelem azt, hogy már felnőtt vagyok saját családdal, és éppen a gyerekekkel játszunk, valamint végre tanítok. Számomra ez jelenti az életet. A hivatásomban helytállni és kitartani a döntéseim és az Istentől kapott elhívásaim mellett.

(Gulkai Viola Judit)